

“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

ก่อนอื่น สำหรับเราคนไทย พ่อเชิญชวนให้ร่วมกันภาวนา สำหรับดวงพระวิญญูญาณของสมเด็จพระเจ้าภคินีเธอ เจ้าฟ้าเพชรรัตนราชสุดา สิริโสภาพัณณวดี ซึ่งถึงกำหนดมีพระราชพิธีพระราชทานเพลิงพระศพ ในวันจันทร์ที่ 9 เมษายนนี้ เพราะแน่นอนว่าพระองค์ท่านย่อมเป็นบุคคลหนึ่ง ที่ทรงคุณประโยชน์อย่างใหญ่หลวงแก่ประเทศชาติบ้านเมือง และประชาชนชาวไทย ด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมด้วยความรักอันบริสุทธิ์ ทั้งในสิ่งที่เราทุกคนสามารถรับรู้ และไม่อาจรับรู้ได้ก็ตาม จะมีอะไรมีค่ายิ่งใหญ่กว่าหัวใจที่มีรักอันบริสุทธิ์! และในเย็นวันนี้เอง 17.00 น. ณ อาสนวิหารของเรา ในนามอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ก็จะมีมิสซาอุทิศ และไว้อาลัยให้กับพระองค์ด้วย โดยมีพระคุณเจ้า เกรียงศักดิ์ โกวิทวาณิช เป็นประธาน ขอเชิญชวนพี่น้องเป็นพิเศษ ในโอกาสนี้ด้วย

พร้อมกันนี้ พ่อก็ขอไว้อาลัย ให้กับ คุณพ่อเรนาตัส อีรวัฒน์ เสนางค์นารถ ซึ่งจากไปด้วยโรคมะเร็ง และมีพิธีปลงศพไปแล้วเมื่อวันอังคารที่ 3 เมษายน ณ วัดนักบุญเปโตร สามพราน เท่าที่พ่อรู้จักเธอ พ่อเชื่อว่า เธอรู้ตัวและจากไปด้วยจิตใจที่สงบ พ่อเองรู้สึกเป็นสุขเมื่อคิดย้อนกลับไป แล้วพบว่า ตั้งแต่ช่วงเวลาของการเป็นเพื่อนกันในบ้านเณรเล็ก จนถึงเมื่อเธอบวชเป็นพระสงฆ์ได้ 29 ปี แล้ว เราไม่เคยมีเรื่องบาดหมาง หรือทำร้ายกันเลย เมื่อพบกันก็มีแต่รอยยิ้ม และเรื่องสนทนาตามประสานพี่น้องพระสงฆ์ ความตายของเธอเลยทำให้พ่อรู้สึกเสียดาย ที่ความรู้สึกแบบนี้ในสังคม เหมือนกับกำลังขาดหายไป ยิ่งวันยิ่งมากขึ้น โดยมีระบบคอยจ้องจับผิดกัน มาแทนที่ และความเคารพให้เกียรติกันก็น้อยลงทุกที

แต่ พ่อคิดว่า ไม่ว่าชีวิตของเราจะพบกับเรื่องดี หรือเรื่องร้ายอะไรก็ตามที่สุดแล้ว จะถึงจุดหนึ่งที่เราจะต้องยอมจำนนต่อแผนการของพระเจ้าด้วยความจริงที่ว่า วัตถุประสงค์ หรือความสุขฝ่ายโลก ไม่อาจมีค่าเทียบเท่ากับความสุขแห่งจิตวิญญาณของเราได้เลย

ในชีวิตสงฆ์ของพ่อเอง ประมาณ 30 ปี พ่อพบสัตบุรุษหลายคนที่เข้ามาปรึกษาด้วยความกังวลใจ และห่วงใย เกี่ยวกับลูกหลาน หรือคนที่รัก ประพฤติตัวเหลวไหล ไม่เอาวัดเอาวา ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ไม่รู้จะสอนอย่างไร พ่อเองก็รู้ตัวดีว่า ไม่มีคำพูดพิเศษที่จะให้ไปสอน แล้ว เขาก็จะเปลี่ยนแปลงได้ทันที บางกรณี ยิ่งพูดมาก ก็ยิ่งได้ผลตอบรับไม่ดี กลายเป็นเรื่องน่ารำคาญไป แต่พ่อมีความเชื่อว่า トラบไตที่เรายังสวด และดำรงตนดี ให้มิตรภาพ ความเข้าใจ และการให้อภัย จะมีจุดหนึ่งที่เขาจะยอมจำนน รวมถึงคนที่ทิ้งวัดทิ้งวาไป ก็จะถึงจุดหนึ่งที่เขาจะคิดถึงพระเจ้า แท้จริงของเขา นี่คือนสิ่งที่เราเรียกว่า ความหวัง และ ชีวิต ฉะนั้น จึงให้ “ปัสกา” บังเกิดผลในชีวิตของเราเอง

เมื่อพูดถึง ปัสกา เรามักพูด และควรพูดถึง ชีวิตใหม่ หรือ สิ่งใหม่ในชีวิตที่ให้ความหมายดีๆ ทั้งๆที่ชีวิตโดยทั่วไปของเราก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรไปเลย จึงเป็นเรื่องของแนวคิด หรือทัศนคติ เสียมากกว่าที่ควรเปลี่ยน เพื่อให้ได้ความหมายของปัสกา พ่อชอบความคิดในแบบของพวก “ศิลปะจัดวาง” ในความหมายที่ว่า สิ่งใหม่อันเป็นศิลปะ เกิดขึ้นจากการนำเอาสิ่งเก่าๆที่ไม่ใช่แล้ว เอามาวางผสมผสานให้เป็นรูปร่างตามจินตนาการทางศิลปะ ถ้ารู้จักวางดีๆ สิ่งทั้งหลายเหล่านี้ ก็กลายเป็นรูปเป็นร่างใหม่ขึ้นมาได้ พ่อคิดว่า ชีวิตของเราทุกคนก็เช่นเดียวกัน หากรู้จักวาง หรือปรับเปลี่ยน ลักษณะต่างๆของนิสัยและจิตใจของตนเอง ให้อยู่ในตำแหน่ง จังหวะ เวลา และสถานการณ์ให้แตกต่างกัน เหมาะสมมากกว่าเดิมแล้ว ก็ย่อมเกิดมิติใหม่ของชีวิตได้เหมือนกัน อย่างเช่น ก่อนนี้ อาจชอบวางเฉยกับความทุกข์ของคนอื่น ลองปรับเปลี่ยนให้มาวางเฉยกับความทุกข์ของตนเอง และตื่นตัวในความเห็นใจ และช่วยเหลือคนอื่นบ้าง แล้วจะพบว่าชีวิตมีความหวังเสมอ

น่าเสียดาย ที่จะมีใคร ที่ต้องการจะสร้างสิ่งใหม่ ด้วยความคิดเพียงว่า ต้องทำลายสิ่งเก่าๆ หรือ คนเก่าๆ ให้ราบความเสียก่อน เพราะใครคนนั้นยอมไม่ใช้นักศิลปะ หรือ นักปรัชญา หรือ นักศาสนาเอาเสียเลย